

ГІЙОМ АПОЛЛІНЕР

(1880—1918)

СОНЕТ

Ти мовчки прорекла обіцянки любові
коли поет ішов на бій під гул гармат
Трояндо я тобі вручаю аромат
жахних побойовищ печальний запах крові

Не цвівши вмерла ти не вмерши впала в рові
квітчай же армію розтерзана стократ
своєю пахкістю накрій полки хлоп'ят
на ложах бідних синім вичаруй казкові

Так тихо дощ іде Ніч ніжна Звідусіль
фатальних випарів і подихів зівання
як замаскований музика серед піль

на приструнках дощу мелодію кохання
так тужно виграю немов на прощання
і передзвоном струн вгамовую свій біль

III

ВІЛЬЯМ ШЕКСПІР

(1564—1616)

12

Коли вслухаюся в печальний хід
Годинника хвилиною нічною,
Коли дивлюся на прив'ялий цвіт,
На кучері, що світять сивною,

На голе дерево, що для отар
Давало влітку тінь і прохолоду,
На ніжну зелень врун, що їх жниввар
Складає вже в копу сивобороду,

Я думаю з тривогою про те,
Що молодість твоя минула, друже,
Що твоя врода швидко відвіде,
А там косою час махне байдуже...

Нащадкам дай життя, як хочеш ти
Без наляку назустріч смерті йти!

29

Коли своє становище кляню,
Зневажений, знедолений до краю,
Коли в глухого неба талану
Я надаремно, плачучи, прохаю,

Тоді мінявся б долею з таким,
Хто має більше друзів і надії,
Хто розумом прославився метким,
Хто словом віртуозно володіє.

Але, тебе згадавши, тую ж мить
Єство моє стає таке щасливе,
Як жайвір, що возноситься в блакить
І на воротях раю творить співи.

Я не віддам, — хоч би
Й господь звелів, —
Твою любов за блага королів.

Моя любов — гарячка; день при дні
Вона лише насажує хворобу,
Розпалює жадання маревні,
Бажаючи звести мене до гробу;

Лікує розум мій мою любов,
Та доктор той вже в мене не буває,
Бо я його суворих настанов
Триматись не хотів; я — у відчай;

Бажання — смерть, але не збутись їй,
Бо ліки не дають мені сконати;
Шаленець я, я втратив супокій
Од правди, що їй не варто знати;

Я вірив, що ти чиста і ясна,
Ти ж — наче пекло, наче ніч, страшна.

Я зраджую тебе, та, клянучись
Мені в любові, зраджуєш ти двічі,
Довір'я й клятву, що в одне зійшлись,
Ламавш, як лише одверну вічі.

Чом я тебе в невірності виню,
Як сам невірним був? Моя кохана,
Я наскрізь бачу всю твою брехню,
Та всі мої присяги — теж омана!

Я клявся, щоб твою проїняти лож,
Твоєю чесністю і добротою,
Я очі закривав на все, або ж
Їх змушував тебе вважати святою.

Божився я, що чиста й вірна ти —
Та це брехня, кінця їй не знайти.

ДЖОН ДОНН

(1572—1631)

НЕ ВЕЛИЧАЙСЯ, СМЕРТЕ

Погірдною не будь, не величайся, смерте,
Могутня і жахна, та не всевладна ти;
Хто вмер — живе; й мене не можеш замогти,
Хоч гостриш ти на це своє жадання вперте.

Од відпочинку й сну, що суть твої брати,
Ми знаєм радощі, тобі ж приносим жертви;
Та душі родяться тоді, як треба вмерти,
Як треба від кісток на спочив одійти.

Чого пишався? Рабо владик і долі,
Ти там, де хворощі, трутизна та війна;
Ще краще, ніж твоя правиця навісна,

Приспати може нас і мак в земній юдолі.
Ми прокидаємось навіки після сну,
Немає смерті, ти підеш сама в труну!